

(N° 70)

L^o Aucellet

xxx

Un aucell que t'è l'vèch d'or
dins un recò de mon cor
va fer son niu;
si may plora també plora,
y si rich ò canto, à l'hora
èll canta ò riu
y fa, piu, piu.

Jo no he vist ni anant de casa
ni quan som en temps de passa,
aucell com èll;
te la ploma virolada,
ta veu dolça y regalada
y cap aucell
fà un cant mes bell.

Primer jorn que lo tal horta
jo esmentava, al balcò o porta
d'alla alont viu,
l'amor meva me sonreya
primer colp, l'aucell ho veya
y, tot jolius,
và fer, piu, piu.

Carre amunt jo me 'n anaba
quan l'aucell ja veçilaba
de bo y mellor,
y no sè jo que tu faria
que al sentir l'aucell, sentia
à dins del cor,
un cant d'amor.

D'aquell jorn, des que forqueja
fins que l'auca ja llustreja
enllà del riu,
las nits passa sense treva
volant, desde casa meva
hont ella viu,
tot sent, piu, piu.

Ab son vech, de ma nineta
va à toca a la finestreta
enjogassat,

y à mi de retorn no arriba,
fins que l'armino joliba
s'ha despertat,
y l'ha amorsat.

Jo li dich, sent de tornada,
si ha rebut de una estimada
algun somriu,
si l'meu nom mig adormida
mormolaba engelasida,
y ell, tot festiu,
me fas, piu, piu.

D'una arba de besadetas
trob' sas alas mi padetas
dintre mon cor,
y alli son plomall airuga
ab lo foeli que hi crema, y juga
y son vecli d'or,
canta l'amor.

Acellet, placia al bon Deu
que no deixis del cor meu
jamay lo niu,
puig ananten, l'anyoranga
mataria la esperanga
que à mi 'm somriu,
quan fas, piu, piu.